

НИНІ ТУТ БІЛЬШИЙ, НІЖ СОЛОМОН

Залишмося стояти всього на хвилинку, поки будемо читати Слово Господнє. Ті, хто хотів би звернутися до сьогоднішнього уривку з Писання, зверніться до Матвія 12, починаючи з 38-го вірша.

І ось, тоді дехто з фарисеїв та книжників озвалися до Нього й сказали: Вчителю, ми шукаємо знака від Тебе.

Він же відповів та сказав їм: Рід лукавий та перелюбний шукає ознаки, та ознаки не дадуть йому, крім ознаки пророка Йони.

Бо як Йона перебував у нутрі кита три дні й три ночі, так і Син людський перебуватиме три дні й три ночі у серці землі.

Ніневітяни стануть на суд з цим родом й засудять його, вони бо покаялися через Йонину проповідь; тут ото більший, ніж Йона.

Цариця півдня на суд стане з родом оцим й засудить його, бо вона від кінців світу прийшла послухати мудрості Соломонової; тут ото більший, ніж Соломон.

2 Схилимо наші голови. Схиливши свої голови й серця у Його Присутності, чи є тут сьогодні яке прохання, що ви хотіли б, щоб вас згадали у молитві? Якщо є, просто підніміть свої руки й дайте цим знати — “Боже, вчуй моє прохання”. Тепер, тихенько моліться, коли ми звернемося до молитви.

3 Наш Небесний Отче, ми вважаємо це за одну з найбільших привілеій, яку ми маємо по цей бік від Слави — зустрітися у зібранні людей, які вірять у Тебе, де ми можемо очікувати на Твою Присутність, бо це є згідно Твоєї обітниці. Ти сказав: “Де двоє чи троє зібрані в Моє Ім’я — там і Я посеред них. І якщо вони зможуть домовитися про щось, і прохатимуть — вони одержать це”. Господи, найбільше, про що ми могли б домовитися сьогодні — щоб Ти просто зустрівся з нами, щоб нам узріти Твою Присутність, відчути Її у своєму дусі й знати, що Ти є тут. І у Твоїй Присутності, ми відчуваємо, що ми можемо вилити свої серця, у благанні. І коли ми розмірковуватимемо про Тебе, нехай ми відчуємо це величне відчуття відповіді на наші молитви, оскільки ми прохаємо зараз в Ім’я Ісуса Христа. Амінь.

Можете сідати.

4 Як Господь зволить, я хочу взяти тему, по деяким місцям Писання, які я виписав тут, всього на декілька хвилин, перш ніж ми звернемося до молитви за хворих, — на тему: *Нині тут більший, ніж Соломон.*

5 Ми бачимо в нашому початку сьогоднішнього місця Писання, де знаходиться наша тема, що Ісус виступав проти фарисеїв. Він дорікав їм за те, що вони не розуміли Його. Чоловік, якого навчені богослови, очікували на час Його з'явлення, і потім, коли Він прийшов, вони зрозуміли Його неправильно й назвали Його “дияволом”. Вони сказали, що служіння, яке Він мав, було від диявола, бо Він міг розрізнати думки, що були у їхніх серцях, і через це Його сприймали як якогось знахура чи кимось на зразок ворожбита; і кожному відомо, що то є нечисті духи. І, потім, назвати Божі справи — “нечистий дух”, — то була богозневага.

6 І Він сказав їм, що Він пробачить їм це, бо Святий Дух ще не прийшов, щоб розм'якшити їхні серця та привести їх у такий стан, щоб вони розуміли Бога. Серцями вони були далекі від Бога. Все, що вони знали, то було застигле богослов'я закону, й вони ще не прийняли Святого Духа. Але Він сказав: “Коли Святий Дух прийде й чинитиме те саме, сказати проти Цього — ніколи не буде пробачено ні в цьому світі, ні у світі прийдешньому”.

7 І сьогодні після обіду, коли я читав це, я розмірковував і думав над цим — про те, як вони, хтось із них отут прийшов до Нього, і, здалека, запитався у Нього, сказав: “Вчителю, ми хотіли б побачити ознаку від Тебе”. Інакше кажучи, юдеїв завжди вчили вірити ознакам. Юдеї шукають ознак, завжди, греки ж — мудрості. І ми знаходимо, що ці юдеї покладалися на ознаку.

8 Тепер, яке свідцтво проти цього фарисея — що він, як вважалося, знав Писання, — що ознака Месії — Ісус вже з'явив її, а очі в того були настільки затемнені, що він не впізнав її. Ісус, Ісус дав йому правдиву Біблійну Месіанську ознаку, обіцяну в Писанні. Але він очікував на ознаку якогось іншого роду.

9 І як істинно це відповідає сьогоднішнім вчителям та сьогоднішнім людям. Вони бачать щось міцне, і що це є у Писанні, обіцяне Богом на цей день. І, потім, вони бачать Це, та, все ж, вони чогось очікують, вони хочуть побачити щось іше, й не приймають ознаку часу.

10 Він промовив їм одного разу, сказав: “Ви вмієте розпізнавати небо, коли воно захмарюється, червоніє. Ви скажете, коли воно захмарюється й червоніє — ‘завтра буде негода’, й таке інше”. Але сказав: “Розпізнавати ознаки на небі ви вмієте, але не розумієте ознак часу”. Бо істинно у Писанні було сказано, що цей Месія буде пророком.

11 Нам відомо, що Божим способом ведення справ завжди було послати пророка, щоб підтверджувати Своє послання. Ніколи не чинив інакше. Ніколи не вчинить. Бог не може переіменити Свою путь. Яким є Його перше рішення, воно навіки мусить залишитися таким. Те, що Він каже, є правдивим.

12 Бог ніколи не мав справу з чисельними групами. Він завжди має справу з окремою особою. Ось як Він відбирав людей заради Свого Імені з поган — просто окрема особа, хтось тут і там, заради Його Імені. Він має справу з окремою особою, не групами.

13 І ми знаходимо, що, причина, чому вони повірили цьому — що пророк повинен бути ототожненим свідком Бога. Бо коли він говорив що-небудь, і це збувалося; й він говорив знову, й це збувалося; і все, що він говорив — Бог підтверджував це як правдиве, тоді Він сказав: “Слухайте його, бо Я з ним”.

14 Тепер, ми бачимо, що Мойсей, якому вони, як заявляли, вірили, сказав їм, що “Господь ваш Бог підніме Пророка, подібного мені, люди повинні будуть слухати Його. І усіх, хто не повірив цьому Пророкові, буде витято з народу”.

15 Ми бачимо, що це є правда. “Він прийшов до Своїх, Свої не прийняли Його. Але ті, хто прийняв Його — їм дав Він владу, дав їм владу стати Божими синами”.

16 Як ми бачимо, що ці фарисеї та садукеї дивилися саме на те, що, як сказано було в обітниці Божій, Він буде чинити. І ось вони все одно шукали ознаки, не знаючи, що то й була правдива Месіанська ознака, яку Він повинен був дати.

17 Пилип зрозумів це, коли Він оповів йому, де той був за день до цього. Він зрозумів, що то Месія, сказав: “Ти — Христос, і Ти — Цар Ізраїлев”. І ось, він—він розпізнав це, бо його було дано на це. Було дано.

18 Ісус сказав: “Ніхто не може прийти до Мене, якщо Мій Батько не притягне його. І всі, кого Батько дав Мені — придуть до Мене”. І як би ми не намагалися увійти якимось по-інакшому, це повинен зробити Бог. “Не той, хто хоче, чи той, хто біжить — це Бог, який виявляє милість”. Бог є Тим, Хто здійснює обрання. “Не ви обрали Мене, — сказав Ісус, — Я обрав вас”.

19 І тепер ми знаходимо, що антихрист за останнього дня “зведе усіх, хто живе на землі, чиї імена не записані у Агнцевій Книзі Життя від закладин світу”. Ваше ім'я було занесене до Божої Книги до того, як Агнець був заколений. Коли Його програму було складено, усе повністю, вас було визнано у тій програмі, бо ви маєте Вічне Життя. Слово *Вічне* — ніколи не починалося і йому ніколи не буде кінця, і, перш ніж було створено світ, ти — атрибут Божого мислення. Це єдине, як у тебе може бути Вічне Життя. І теє Життя, — те, що Він думав про тебе, — зараз перебуває у тобі. Це ніяк не відділити. Воно повинно там бути.

20 Тепер зверніть увагу, цим фарисеям, які хоч і були релігійними вчителями, видатними знавцями богослов'я, і день і ніч студіювали цю Книгу, не вдалося побачити той Месіанський знак, і ось намагаються прохати Його тут про ознаку.

21 Щоб мені розширити це, щоб донести вам, що Бог завжди дає ознаки. Бо Він є надприродний, Він завжди має справу з людьми через ознаки, ознаки за Писанням.

22 У Старому Заповіті, коли у них виникало питання, комусь снився сон, і там не—не було пророка — його вели до храму, де в них було те, що називалося Урім Туммім. Ви, вчителі Біблії, знаєте, що я маю на увазі. То був нагрудник, який носив Аарон, на якому було дванадцять каменів, що представляли дванадцять колін Ізраїлевих. Це вішалось на стовпі; й потім, коли цей пророк, чи цей сновидець, чи хто б то не був, переповідав своє видіння чи свій сон, — незалежно від того, як по-справжньому це виглядало, якщо ті надприродні промінчики не з'являлися, складаючи Урім Туммім на тому нагруднику — це відкидалося. Бог відкидав це.

23 Вони повинні були бути надприродним знаком від Бога, щоб підтвердити. Не мало значення, як по-справжньому, як глибоко це було у богослов'ї, як велично це звучало, все ж, якщо Божий надприродний знак не підтверджував цього, для юдея це було хибним.

24 Тепер, Старий Заповіт, Ааронів нагрудник відійшов у минуле, разом зі Старим Заповітом.

25 Але у Новому Заповіті Бог досі залишається з Урім Туммімом. Тобто, якщо пророк, сновидець, богослов чи хто б то не був, говорить щось таке, що суперечить Слову, і Бог не відгукується на це у Слові від початку до кінця — я не буду це чіпати, бо Воно є Божий Урім Туммім. І я вірю цьому всім своїм серцем, що то є Боже Слово.

26 А Бог — це Його Власне Слово. “На початку було Слово, Слово в Бога було, і Слово було Богом. І Слово стало тілом та перебувало поміж нами”. “Він є такий самий учора, сьогодні та навіки”. Він досі є таким самим. Богові не потрібен ніякий тлумач.

27 Ми тлумачимо, ми кажемо: “*Оце, оце* ось — то *оте*, а *оце* — то *оте*”, — й так далі.

28 Богові не потрібен тлумач. Він є тлумач Сам Собі. Богові не треба, щоб ми витлумачували Його Слово. Біблія — Її було написано, і у Ній сказано, що Вона не підлягає приватному тлумаченню. Бог сказав, при початку: “Нехай станеться світло”, — і стало світло. То й було тлумачення на це. Бог сказав: “Діва зачне”, — й вона зачала. То й було тлумачення на це. Його нікому не треба витлумачувати.

29 Бог сказав, що за цього дня відбуватимуться оці події, й вони відбуваються. Це не потребує ніякого тлумачення. Бог дає Своє Власне тлумачення. Це відбувається. Не має значення, як сильно

ми намагаємося перекрутити Це й сказати: “Воно не означає *Оцього* й не означає *Отого*”. Саме це Воно й означає, і Бог є тлумач Сам Собі. Він підтверджує Своє Слово, і то є Його тлумачення на Це, бо Воно збулося.

³⁰ Тепер, ми бачимо цих людей там, у 12-му розділі Матвія, з 38-го по 40-й вірш, і вони прохали Його: “Вчителю, ми шукаємо знака від Тебе”.

³¹ І Він дорікав їм за те, що вони не повірили Йому та у своєму невірстві називали сам той Дух, що був на Ньому, “нечистим духом”, через те, що вони не могли ототожнити Його серед свого—свого духовенства. Вони не могли визначити (Його), звідки Він з’явився. Вони не знали, з якої школи Він прийшов, чи був Він фарисеєм чи садукеем; і постійно старався розруйнувати їхні богословські настанови, і називав їх кублом “змій”. І, о-о, Його нікуди не могли віднести. І тому — “Звідки прийшов цей Муж? Ми не знаємо, звідки Він”. І вони не усвідомлювали, що там був сам той знак, що Він був Месією.

³² Тепер, як ота жіночка біля криниці, про яку ми говорили позаминулого вечора. Вона розпізнала це, і для неї це дещо вчинило. І ті, хто розпізнав це—це — вони були Божим насінням, яке повинно було бути покликане у той день.

³³ Бог, і завжди в усі часи, завжди подавав Своєму народові духовні дари. Ось як Його пізнавали й ототожнювали — через духовні дари. І коли Бог посилає Своєму народові духовний дар, і той духовний дар відкидається, тоді той—той народ відправляється у темряву хаосу. Кожного разу, протягом епох, коли Бог посилає людям дещо, який-небудь дар, і вони відмітають це — той народ відкинуто Богом, бо він відкинув Божу милість.

³⁴ О-о, яка це сьогодні була б безпека, наскільки більш значним це було б, аніж усі бомбосховища та—та усякі місця, які ми могли б уявити, якби ця країна, яка зветься Християнською країною, могла прийняти дар Божий, який було дано їй — величного Святого Духа, який вилився у ці останні дні. І як, якби ця країна прийняла Оце, воно забезпечило б більшу безпеку, аніж будь-що з того, куди вони могли б вступити. Але вони відкинули Його, тож не залишається нічого, крім хаосу та суду.

³⁵ Він давав ці величні духовні дари в усіх епохах. І завжди звертайте увагу на прихід духовного дару, правдивого дару; який-небудь увечері я хочу поговорити про “Голос дара”, але, якщо Господь зволить. Але, завжди, ці дари звичайно звіщаються пророками. І потім, коли ви бачите, як на сцені з’являється пророк, це виявляє, що суд близько. Отож, коли ви бачите, як на сцені з’являється ототожнений Божий пророк — це є знак, — за днів Єремії, за днів Даниїла, за днів Івана Христителя, за днів Господа Ісуса, й постійно. Коли на сцені з’являється пророк — це той час, коли Бог збирається проректи Своє Слово. Народи відкинуть Це, й потім настає хаос.

36 Ось як було при зміні церковних епох, щоразу, коли послання відкидалося. І Бог, який дає людям ці дари й послання, й вони відкидають це, тоді не залишається нічого, крім суду.

37 Бог є справедливий. Він не пошле суд до того, як Він запропонує милість. І милість передречено, і як вона прийде, але в людей в усіх звичайно така плутанина, і в їхньому розумі, й так багато різних людських задумів, що вони не розпізнають Це. І ось як завжди відбувається.

38 Тепер, ми бачимо, що Він сказав їм, що “рід підступний та перелюбний шукає ознак”. Як часто невіруючий обертає це собі на користь, у Біблійних ознаках, і не вірить цьому!

39 Бог завжди промовляє ознаками. Він відвічно промовляв. Він промовлятиме у віках. Допоки стоїть цей світ, Він, як і раніше, промовлятиме через духовні ознаки. Він передрїк, як вони будуть з’являтися.

40 Тепер, багато хто з невіруючих хапається за це, коли Він сказав: “Підступне й, тобто, немічне й перелюбне покоління шукає ознак”.

41 Слідкуйте, Він прорікав тут пророцтво з декількох частин. Він також говорив їм, що вони — немічне й перелюбне покоління; і також говорив їм, що усяке немічне й перелюбне покоління, і те, яке прийде — одержить ознаку. Зверніть увагу, Він сказав: “Покоління немічне й перелюбне шукає ознаки; і ознаки не дадуть йому, крім ознаки Йони. Бо як Йона перебував у нутрі кита три дні й ночі, так і Син людський повинен буде перебувати три дні й ночі у серці землі”.

42 Що Він тут говорив? Він говорив, що “підступне й перелюбне покоління одержить ознаку воскресіння”. А у якій ще епосі ми дійдемо до ще більш, ніж тепер, нечестивого, розтлінного, перелюбного покоління, яке відреклося Христа? І вони одержать ознаку — ознаку воскресіння, що Ісус Христос сьогодні є так само живий, як Він був живий колись. Він воскрес з мертвих, через що Він є такий самий учора, сьогодні та навіки. “Немічне й перелюбне покоління шукає ознаки, і вони одержать її, і ця ознака буде ознакою воскресіння”. Ось, звичайно ж, Він говорив їм, що Він воскресне з мертвих.

43 В Писанні часто є притаманне йому, тобто, його складне значення. Подібно як у Матвія 3, сказано: “Щоб збулося сказане від Господа пророком, який провіщає: ‘З Єгипту покликав Я Сина Свого’”. Тепер, якщо ви прослідкуєте за цим, це є в Осії, і він пророкував це: “З Єгипту покликав Він Божого сина”, — котрим був Ізраїль. Яків був Божим сином, і Він покликав його з Єгипту. Ось куди приведуть вас посилення. Але, також, Христос був Його більш величним Сином, і Він вікликав Його — Ізраїль був як прообраз.

44 І ось, оскільки то було прообразом відкинення Христа, в тому поколінні; оце ж ось є більшим прообразом, бо в того покоління, яке відкинуло воскресіння, було прощення, але оце ось покоління, яке глузує з Духа Святого, не підлягає прощенню. Ми. . . Гіршим є той, хто відкидає Святого Духа, аніж той, хто відкидає Ісуса Христа за Його тілесних днів на землі. Так сказав Ісус: “Ви говорите проти Сина людського”, — коли вони казали, що Він ворожит чи якийсь нечистий дух, сказав, — “ви говорите проти Сина людського, це буде вам пробачено. Але хто скаже слово проти Духа Святого, їм так і не буде пробачено в цьому світі”, — тобто, назвати дії Духа Святого чимось лукавим, нечистим, коли вони бачать, як виконується Божа справа.

45 Так, Йона був свідком воскресіння, коли він три дні й ночі перебував у череві кита. Багато хто намагається засудити Йону, й кажуть, що “о-о, він, усі, він був Йоною”. Йона був пророком. Він йшов точно за волею Бога. Коли він сів не на той корабель й опинився там, це повинно було бути вчинено, так повинно було бути, щоб показати воскресіння Ісуса Христа. Він мусив був виконати це, точно так само, як було вигнано Агар, щоб вільній жінці не бути спадкоємицею разом з невільницею. Оце все повинно було статися, то були тіні й прообрази того, що повинно було настати.

46 Тепер ми бачимо, потім Він переходить, після того, як говорив про Йону, і Він підходить до Соломонової епохи. Отож, нам усім відомо, що Соломонова епоха була майже Тисячолітнім Царством Старого Заповіту. То був найвеличніший час з усіх, які Ізраїль мав коли-небудь — при царюванні Соломона; не говориться ні про які війни, і в них був величний час. Бог дав Соломонові, який був Давидовим сином, дав йому дар розпізнавання, і ось, він міг розрізняти думки в серці людей.

47 Тепер, як тому євреєві, що стояв там, слід було б упізнати це! В Соломона був дар розпізнавання, і він міг розрізняти думки в їхньому серці, і вони всі згуртувалися навколо Соломона, і, все ж, тут був більший за Соломона. І Соломон був Давидовим сином, але він був меншим Давидовим сином, за тілом; а Ісус був Сином Давида за Насінням обітниць, царське Насіння. І ось там стояв більший за Соломона, чинив те саме, що чинив Соломон, був тільки лиш більший за Соломона, а вони назвали це “Вельзевул”.

48 Ви бачите тлумачення Писання? Недивно, що Він сказав, що Він вчинив — “Підступне й перелюбне покоління шукатиме знака, і вони одержать його — знак воскресіння”.

49 І за Соломонової епохи там було велике пробудження. Я викладу це немовби як в ілюстрації, щоб молодь могла зрозуміти це. За днів Соломона відбувалося велике пробудження. Бог дав дар, і вся країна згуртувалася навколо нього. Усі прийшли до нього. Вони щирим серцем повірили у це.

50 Хіба то не було б чудово, якби сьогодні це сталося серед людей, якби уся Америка, усі ті, що називаються Християнами, згуртувалися навколо Божого дару в ці останні дні, вилиття Духа Святого на людей! Це і є Божий дар у цей останній день — Святий Дух. Христос у вигляді Духа, Він зараз тут з нами. Хіба не було б чудово, якби усі церкви, що проголошують себе Християнами, згуртувалися навколо цього величного дару, який дав нам Бог?

51 Чому ж так? Вони спотворили це в усякого роду теоріях, та віровченнях, та догмах, і не можна й визначити, що є що. Це в точності те, як вони робили це завжди. Але Бог пообіцяв, що за останнього часу це все одно буде виправлене для Насіння.

52 Тепер, зверніть увагу, в цьому, ми бачимо, що вони всі згуртувалися навколо того величного дару, і Ізраїль досяг небаченого досі процвітання. Усі народи боялися Ізраїля; вони боялися приходити туди, бо знали, що з ними Бог.

53 І скажу вам, ви кажете про знешкодження комунізму та все таке; нехай-но Америка просто повернеться до Бога, повернеться до свого дару, повернеться до Духа Святого, й людям доведеться покинути кричати про комунізм. Це настільки зачервивило, що навіть в комуністів є антикомуністичні структури, щоб виявляти, хто там такі. З цим повинно бути так. Але нехай-но вони повернуться!

54 Тут нещодавно, у Фінляндії. Брат Ліндсей, — я вважаю, він—він був тут учора ввечері, — був зі мною, коли це сталося. Там було воскресено з мертвих малого хлопчика, якого я бачив тут у видінні. Думаю, в багато кого з вас це досі записано у вашій Біблії, коли я їздив по країні, говорячи, який він буде зовні, де він буде, й таке інше. І, згідно Слову Господа, він воскрес з мертвих. Він загинув в автокатастрофі. Багато хто з вас пам'ятає цей випадок, і були там, коли він воскрес з мертвих.

55 Того вечора їхали до Мессуаллі. Брат Ліндсей, та я, та Брат Моор, та багато хто з людей, старалися дістатися до Мессуаллі — туди запустили скільки-то тисяч, дали мені говорити до них, потім випустили їх, і говорив до інших. Дорогою туди, там було повністю заблоковано чотири чи п'ять міських кварталів. Люди були на—на вулицях, сліdkували за тим, як ми приїжджали та від'їжджали. І там була одна дівчинка на милицях, одна нога коротша за іншу, одержала зцілення, і було звершено чимало справ.

56 Тоді було воскресено цього хлопчика, це пройшло у новинах. Там у Фінляндії нема рок-н-роллу та інших дурниць, або, не було в той час. Там по радіо передавали тільки новини й те, що варте уваги. І це донеслося аж до Росії. Якщо ти живеш у Росії, і твій дім, те місце, де ти народився, знаходиться за сорок миль від твого дому — тобі треба мати візу, щоб показати, чого ти тут. І 'залізна завіса' була просто... ми підійшли просто до неї,

де кулемети стояли на вулиці, одразу за Куопіо. І того вечора, ці новини поширилися, й вулиці були заповнені тисячами тисяч росіян.

⁵⁷ Там були ті вояки-комуністи, російські вояки, у тих круглих кашкетах; і шестеро хлопців-фіннів, одразу після війни, такі молоді, що не треба було голитися, безвусі хлопці; у величезних чоботах, великих довгих шинелях, йшли по вулиці з цими шаблями та іншим, пильнували, щоб я міг пробратися крізь натовп, дістатися до середини. Там стояли ті росіяни. Коли я проходив, вони стали струнко, тримали ось так, і сльози котилися по їхніх щоках. І коли я пройшов, вони брали тих фінських вояків, та поплескували їх по плечу, та обнімали їх. Те, що змусить росіянина поплескати по плечу фінна, покладе кінець війнам. Вони сказали: “Оце ось ми прийємо — Бога, який може воскрешати мертвих”.

⁵⁸ Ось у чому справа сьогодні, друже, в точності. Що обернуло їх на комуністів — бо духовенство покинуло Слово Боже. Вони забирали усі гроші, й нічого не давали натомість, точно як ложа чи щось таке. Ось у чому проблема з цим світом.

⁵⁹ Потім ми бачимо, що за днів Соломона вони усі згуртувалися навколо цього величного дару, який був у Соломона від Господа. І люди приходили й відходили. Усі народи боялися Ізраїля. Замість того, щоб намагатися почати з ними війну, вони приносили мирні підношення. Вони не так вже боялися їхніх людей, вони боялися того Бога, з яким всі ті були у єдності.

⁶⁰ О-о, чим би це стало для цієї країни сьогодні, якби ми всі перебували у страсі Божому, якби ми всі шанували Бога, та прийняли Його дар Духа Святого та згуртувалися навколо Нього, кожна церква порозбивала б свої віровчення й викинула їх за двері, й схилилася б біля вівтаря й залишалася там, поки не прийшов би Дух Святий, щоб ототожнити Своє Слово за останнього дня!

⁶¹ Деякі з них намагаються говорити: “Та то ж було тільки для євреїв — прийняти Його. Ось усе щодо Нього”.

⁶² Петро сказав, у День П’ятидесятниці: “Покайтеся, кожен з вас, й охристіться в Ім’я Ісуса Христа на відпущення гріхів, і дара Духа Святого ви приймете; бо ця обіцянка — для вас, та для дітей ваших, та для усіх, що далеко знаходяться, кого б не покликав Господь наш Бог”. Допоки у землі є Насіння, яке чекає на поклик — є Дух Святий, щоб покликати його до Цього. Правильно. Він досі є точно такий самий.

⁶³ Але ми бачимо: коли Це приходить, Його відкидають. Ось чому країна попадає під засудження. Ось чому справи сьогодні йдуть так, як вони йдуть.

⁶⁴ І ми бачимо, що за Соломонових часів це було не так. Вони всі згуртувалися навколо того дару розпізнавання, який був у Соломона. Й усі народи боялися Бога. Й усюди поширювалися новини — “О-

о, вам слід сходити до Ізраїлю, їхній Бог підняв поміж ними дар, й вони поставили його царем. І його мудрість, його розпізнавання — це перевищує людські уявлення. Перевищує. ‘Це у сфері тамтешніх богів’, — сказали б ідолопоклонники. І ми не розуміємо, як це відбувається, але Бог, їхній Бог представив Себе в одному з їхніх віруючих. І, він, його посадили на престол, і його всі слухають”. Ви знаєте, новини в ті часи поширювалися не по телебаченню, телефону й таке інше — це передавалося з вуст до вух.

⁶⁵ Зрештою, новини подолали пустелю Сахара, досягли невеличкої країни, що називалася Шева. В них було... То була країна ідолопоклонників. В них там була цариця, що, безсумнівно, була приємною жіночкою. І її досягли новини, що “там у країні Ізраїль Бог давав сильне пробудження, й відбувалися величні події. І в них там був один муж, помазаний Духом їхнього Бога, що навіть його мудрість перевищувала усе, що могла б уявити собі людина”.

⁶⁶ Ви знаєте — “Віра приходить від слухання, слухання Божого Слова”.

⁶⁷ Це розворушило її серденько. Вона стала розмірковувати над цим. І ось, жодних сумнівів, ця цариця відправляла своїх вояків до кожного каравану, який проходив, й говорила: “Я хотіла б поговорити з людиною наодинці, якщо вони прийшли з Ізраїлю”.

⁶⁸ “Так, царице, ми були в Ізраїлі, й, о-о, це дивовижно. Тобі слід це побачити. Це ні на що не схоже. Це вище людського розуміння. Знаєш, вони всі однодушні, вони, кожен, поблизу того дару, який дав їм їхній Бог, й вони всі однодушно вірять йому. О-о, це щось найвеличніше, й ніщо не сховається. Бог просто об’являє усе. Якщо який народ піде на них, о-о, їхній Бог об’явить, де ті йдуть, — і—і влаштують їм засідку, перш ніж ті дістануться туди. О-о, то було таке могутнє пробудження”.

⁶⁹ Тоді, розумієте, ця цариця почала прагнути побачити це сама.

⁷⁰ Знаєте, в цьому щось є: людина знає, що вона звідкись прийшла, і вона тут, вона не знає, чого вона тут, і вона кудись іде, і вона не знає, куди вона йде. І є тільки одна Книга в світі, яка розповість нам, хто ви такі, звідки ви прийшли, ким ви є, й куди ви йдете — і це є Біблія. Вона єдина розповідь вам, і це є Божа Книга. Це Сам Бог, проявлений у словесному вигляді, покликав Насіння. Те Насіння у відповідному ґрунті здійснить кожну обітницю, яку Він дав, бо то є Сам Бог. Але це повинно бути зрошене вірою, щоб це збулося, як і з будь-яким іншим насінням. В ньому є зародок. Це відомо! Тепер, зверніть увагу.

⁷¹ Ми бачимо, що у цих подіях, цариця почала прагнути й голодувати за Богом. О-о, якби—якби тільки Божі дари могли викликати в людському серці спрагу за Ним, подібно як було з нею!

⁷² Тепер, ми бачимо, — щоб дітки, малюки, їх тут сидить цілий ряд, та по інших місцях, щоб їм було зрозуміло, — ми викладемо це для них у вигляді такої немовби як драми, щоб вони зрозуміли.

73 Тепер, пам'ятайте, вона була поганницею. Отож, щоб зробити це, й оскільки вона цариця, їй треба було одержати дозвіл від свого язичницького священника, щоб відправитися в дорогу. І я можу уявити собі, як вона йде до нього, й б'є перед ним поклони, й каже: “Великий святий панотче *Такий-то*, нам стало відомо, що в ізраїльтян там пробудження, і їхній Бог представив Себе у людському вигляді, за допомогою могутнього дару, що він знає таємниці серця. І мені оповідають, що Він є Слово, а Слово — це розпізнавач думок серця; і кажуть, що це діє у людині. Я прохаю вашого дозволу, пресвятий отче, поїхати туди, й відвідати, й побачити самій”.

74 Що ж, можу уявити собі, яку вона отримала відповідь — “Ми жодним чином не співпрацюємо з тим пробудженням”, — тобто, це буде її версія 64-го року. Та, як би там не було, ті—ті кажуть: “Вони не належать до нашої деномінації. Вони не з наших. Ми не маємо до цього абсолютно ніякого відношення. Тобі не слід йти. Та вони тільки лиш зборисько причуд. Вони слухають усякого роду поголоски про те, як вони йшли через Червоне море, й усе подібне цьому, але в цьому нічого нема. Наш великий бог — *ось* він, бачиш, стоїть під стіною? Вони ж були ось *такими-от*, і так часто вони робили *оце*”. Цариця пішла з почуттям відрази.

75 Але, знаєте, в цьому дещо є — якщо Бог починає вкладати спрагу в людське серце, абсолютно ніщо не стане на її шляху. Чи буде там співробітництво, чи ні, чи буде там взагалі що-небудь, вона мусить віднайти Це! Подібно як я учора ввечері сказав про ту жіночку, що була наполегливою й невідступною. Розумієте, Щось ухоплюється за тебе, й ти ухоплюєшся за Щось. Подібно як Яків, син Божий; Яків, Божий син, однієї ночі ухопився за Щось, і Воно ухопило його; й він не відпустив Його, поки не досяг своєї мети — одержав від Нього благословіння. Це, це справжнє. А коли людина щось підроблює, з цього ніколи не вийде нічого путнього. Але якщо ти зможеш ухопитися за оте Щось, і оте Щось ухопиться за тебе — це станеться.

76 Якщо сьогодні ввечері ти прийшов сюди за зціленням, й дозволиш Святому Духові ухопитися за тебе, й ти ухопишся за Нього — ти одержиш те, чого прохаєш. Неможливо буде не пустити тебе до Нього.

77 Ти приходиш, вірячи, що Ісус Христос спасає, й є спасаюча сила, яка оволодіває тобою, й ти хапаєшся за Неї — ти спасешся.

78 Якщо ти віриш у хрищення Святим Духом, і Святий Дух оволодіває тобою, — і що Він охристить тебе, — і ти хапаєшся за Нього; тобі не треба буде підніматися зі свого місця — Він наповнить тебе Своєю Присутністю просто там, де ти знаходишся. Точно як чинив і Він — “Поки ще Петро говорив ці слова, Дух Святий зійшов на тих, що слухали Це”. Щось оволоділо!

79 Щось оволоділо тією жіночкою-сирофінікіянкою, про яку ми говорили учора ввечері. Не мало значення, скільки перешкод було

в неї, вона все одно рухалася вперед. Щось оволоділо цією царицею, про яку ми говоримо сьогодні — поганницею, язичницею. Так було й з цією сиропанікіянкою, грекинею — поганниця, ідолопоклонниця. Але Щось оволоділо ними, й вони ухопилися за Щось.

⁸⁰ В дорозі завжди будуть труднощі. Сатана кидає на шлях все що можна, коли він бачить, як починається справжнє рухання від Бога. Він зробить це й тобі. Він ставитиме в тебе на дорозі що завгодно, усякі перешкоди, які тільки зможе.

⁸¹ Пам'ятайте, в тієї жінки було чимало перешкод, але в її віри не було жодної перешкоди. Для віри нема перешкод. Її ніщо не зупинить, не має значення, що там хто каже. Якщо ти по-правильному ухопився за Бога, Бог по-правильному ухопився за тебе; тут може бути сорок лікарів, які говоритимуть тобі, що ти помираєш, а ти не повіриш жодному слову з цього. Ні, панове. Ні, панове. Тут могло б бути сорок проповідників, які будуть протистояти, подібно чотирьом сотням Ахава; якщо ти Міхей, і ухопився за Бога, Бог ухопився за тебе, і ти бачиш це підтвердженням у Слові — тебе ніщо не зупинить. Ти все одно залишишся там, бо Щось ухопилося за тебе.

⁸² Тій жіночці об'явилося, що там десь існує Бог. Уявляю, як вона йде, знову читає ті єврейські книжкові сувої, згортає їх, й ставить їх у глечики, й вертається до того поганського священика, й каже: “Я хочу сказати вам дещо, святий отче. Можливо, те, що ви кажете — це справді так. Але, дивіться-но, моя бабуса вклонялася тому ідолу, вона читала той ваш катехизис. Моя прабабуся читала його, моя мати читала його, увесь мій народ читав його — це все стосується чогось такого, що сталося. Я ще ні разу не бачила, щоб це діяло. Але мені кажуть, що там у них є щось справжнє, що діє просто зараз; не якась історія, але щось таке, що відбувається зараз”.

⁸³ “Тепер, слухай-но сюди, — сказав би він, — дитино моя. Якщо ти підеш — я відлучу тебе. І тобі нічого, як цариці, зв'язуватися з такими людьми”. Той самий давній диявол досі живий.

⁸⁴ В світі нема крашої групи людей, щоб увійти до неї, аніж народжена заново церква, наповнена Духом Святим. Мені все одно, де вона знаходиться — у завулку чи де завгодно. Це найкраща група людей. Це небесна група, — зверніть увагу, — віруючі, які вірять у Бога.

⁸⁵ Її серце важко билосся від чекання. Вона хотіла побачити. Вона чула про це. Вона нічого про це не знала, але вона хотіла побачити це. І я уявляю, як вона каже: “Що ж, можете просто викреслити моє ім'я з книги, якщо бажаєте. Те, що ви кажете, — й ті ідоли, й ті книги, й усе інше, — я бачу, як ви постійно розповідаєте про щось, розповідаєте про щось. Це ніколи не діяло. Я ще ні разу не бачила, щоб воно діяло. Я хочу чогось справжнього”, — й вона готується вирушити в дорогу. Дуже погано, що в нас сьогодні нема більше таких цариць! Правильно.

⁸⁶ Отож, потім, ми бачимо, що, тепер, щоб відправитися в дорогу, вона застосувала дуже непогану тактику. Я хотів би, щоб кожен поміркував над цим. Зараз вона сказала, що не знає. Вона перечитала усі книжкові сувої, щоб розібратися, ким був Єгова, побачити, як Він діяв у минулих днях. “Якщо це справді так, значить, Він ототожнюватиме Себе через цього мужа, як вони кажуть, — тоді то був Єгова. І якщо це Єгова, й Він є правдивий Бог, Бог живих, не якась статуя чи пам’ятник якомусь створінню, що жило чи не жило; то є живий Бог, який існує просто зараз”, — тож вона захотіла готуватися вирушити в дорогу. Тепер, вона сказала. . .

⁸⁷ Вона набрала багацько грошей. Вона узяла золота, й мира, й, о-о, думаю, фіміаму, й срібла. І вона завантажила це на верблюдів. Тепер, вона сказала ось що: “Я йду. Я збираюся поглянути на це сама. І тоді, якщо це так — я підтримаю це; якщо ж це не так — я не матиму з цим нічого спільного”.

⁸⁸ Знаєте, вона могла б дечому навчити п’ятидесятників. Багато хто з них підтримує програму, яка насміхається й глузує з вас. А ви підтримуєте радіопрограму, яка глузує з того, у що ви вірите. І це є так. Так, панове. Бо воно здається правильним. Атож — “Є дорога, яка здається людині правильною”, — сказав Ісус.

⁸⁹ Але, зверніть на неї увагу, вона сказала: “Якщо це не так, тоді я зможу привезти свої дарунки назад”. Але вона мала намір побачити сама й пересвідчитися. Вона читала книжкові сувої, вона знала, ким був Єгова, й вона побачить. Якщо Він був таким, Він є такий, значить, Він і досі є Єговою.

⁹⁰ Це добре й по сьогодні. Ісус Христос є такий, яким Він був, і Він завжди буде таким. Він не міняється. В Біблії сказано: “Він є такий самий вчора, сьогодні й навіки”.

⁹¹ Потім, ми бачимо цю жінку, — говоріть про перешкоди, — потім, можливо, їй у голову прийшло ось що: “Пам’ятай, тобі треба буде переходити пустелю, й це буде вельми довга подорож”. Проміряйте це — з Ізраїлю, з Палестини туди у Шеву, через пустелю Сахара. На верблюді це зайняло б, я вважаю, караванам треба було десь дев’яносто днів, три місяці безперервної подорожі — дістатися від одного місця до іншого. Три дні. . . три місяці дороги. І просто подумайте: вона йшла по тій розжареній пустелі. Їй запало це у розум, вона повинна була здійснити це, — по тій розжареній пустелі, аж сюди, — щоб розібратися, чи істинно це був Бог.

⁹² Недивно, що Ісус сказав: “Вона підніметься з цим родом й засудить його”. В неї не було “Кадиллаку” з кондиціонером. А деякі люди тут у Даласі не перейдуть через вулицю, щоб послухати Це. Справді так. Недивно, що за останніх днів вона підніметься! Але — стоятимуть десь там і критикуватимуть Це, усюди де тільки можна. Сказав: “Від кінців світу вона прийде послухати мудрості Соломонової, а тут більший, ніж Соломон”. Візьміть до уваги.

93 Вона зіткнулася з цим. Їй, напевно, довелося рухатися вночі — в пустелі так спекотно. Прямі промені сонця у тій пустелі Сахара здеруть з тебе шкіру, і, мабуть, їй довелося рухатися там уночі.

94 Ще одне, пам'ятайте, вона була завантажена приношеннями та іншими речами. Ізмаїльтяни ж були швидкими вершниками. То були розбійники в пустелі. Як легко було б ізмаїльтянам налетіти як потоп, та вирізати тих двох-трьох євнухів, що були в неї, — її невеличку групку вояків — євнухів, та її слугинь, — зарізати їх, та покинути їх там, та забрати ті коштовності на десятки тисяч і тисяч доларів, окрім дорогоцінного фіміаму, та мира, та усього іншого, що вона везла на дарунок.

95 Але дещо є в цьому: якщо твоє серце налаштоване побачити Бога, і Щось оволоділо тобою — тобі невідома небезпека, тобі невідома поразка. Щось існує, — ти все одно одержиш це, — не має значення, які там труднощі.

96 Звичайно же, це виглядало як ідеальний варіант для розбійників. Будь-який з них міг би налетіти, але вона не думала ні про яку небезпеку.

97 Вона не задумувалася, чи зможе вона піднятися й ходити, як дехто боїться піднятися з ліжка чи розкладушки, чи що-небудь таке — “Розумієш, я не знаю, я боюся це зробити”. В неї не було такого страху. Щось оволоділо нею.

98 І якщо Щось подібним же чином зможе оволодіти нами — дещо станеться. Тепер, у вас нічого не вийде, поки Оте не оволодіє вами — вам краще й не намагатися. Та коли Оте оволоділо вами — воно станеться.

99 Зверніть увагу, ось вона, вона взагалі не думала про те, скільки там в пустелі розбійників.

100 Або, знову ж, коли вона дістанеться туди, чи приймуть її, чи ні? Вона була з іншої деномінації, ви знаєте, тож чи приймуть її, чи буде вона бажаною гостею на зібранні? Її не прохали приходити. Святий Дух спонукав її прийти, тож Він і був Тим. Хто вів; отож, щоб задовольнити те почуття, яке було в неї, що вона прагнула дізнатися.

101 Пам'ятай, це твоє життя. Це було її життя. В тебе є тільки один момент, щоб владнати це, й, можливо, сьогоднішній вечір — це твоя остання можливість. Відкинеш Христа сьогодні, іншої можливості в тебе може й не бути.

102 І це могло бути її останньою можливістю. Вона усвідомлювала це. Її застигла, формальна релігія — з нею все було гаразд, чи такі істинно існував живий Бог? У своїй власній релігії вона не бачила нічого, але вона чула, що в іншій було Дещо, й вона читала про те, яким Він був. Вона захотіла побачити. На карту було поставлено її життя.

103 Сьогодні поставлене й моє життя, я повинен буду зустрітися з цим. Я повинен буду з'явитися на Суд, отак і ви повинні будете

з'явитися на Суд. Нам належить присісти на свої місця, прилігти на свої ліжка, чи де б ми не були, та глибоко поміркувати над цим. Бо ви не знаєте, котрого часу вашу картку буде знято Звідти з Божої полиці, й ви даватимете відповідь на Суді. Член ви церкви чи ні — воно не має до цього жодного відношення. Ви все одно повинні будете дати відповідь, і вам краще бути до кінця певними в цьому. Переверте своє переживання з Богом, впевніться, чи дійсно вами оволоділо Щось таке, що повертає вас до Слова, подалі від віровчень, та форм, та всього такого. Він обіцяв це за останніх днів: “Знову буде навернення сердець дітей до батьків”. І ми віримо цьому. Зауважте, ми зараз бачимо це сьогодні.

104 І вона не думала про страх чи про щось таке, що повинно було б непокоїти її. Вона не думала про це. Головне було: вона хотіла розібратися, чи справжнє Це, чи ні, тож вона відправилася через пустелю. І не. . . Це їй далось нелегко. Будь-що з того, що ти маєш. . .

105 Ось у чому проблема — ми, п'ятидесятники, нам просто усе подають на тарілочці, усе, чого ми захочемо. Пастор не прийшов вчасно — “Я залишу Асамблеї та приєднаюся до церкви Божої”. І, знаєте, це просто. . . з нами так панькаються!

106 Нагадає мені, одного разу один старий моряк ішов з моря. А назустріч йшов поет, який ні разу не бачив моря; він писав про нього, але ні разу його не бачив. Старий моряк зустрів його, він сказав: “Куди ви йдете, добродію?”

107 Той сказав: “Я йду до моря. Я поет. Я писав про море. Я прагнув вдихнути морського повітря й побачити, як піднімаються його величезні хвилі солоної води, кричать чайки, й блакитне небо відбивається у морі”.

108 Старий моряк почмихав своєю трубкою чотири чи п'ять разів, подивився собі під ноги й сплюнув. Сказав: “Я народився на ньому сімдесят років тому. Я не бачу в ньому нічого такого вже привабливого”. Він жив на ньому так довго, що це стало звичним.

109 Ось що з нами сьогодні. Ми так довго жили у Присутності Божій, що Вона стала для нас звичною. Нам слід пробудитися й усвідомити, що Ісус Христос живий і воскрес з мертвих.

110 Все це повинно було стати новим переживанням для цієї цариці. Вона була невідступною. Вона хотіла побачити це. Звичайно ж, вона була невідступною. Їй довелося наполягати, щоб залишити свою країну. Увесь її престиж, вона мусила була залишити це позаду. Як щодо всього її карткового співтовариства та усього, до чого вона належала, всіма гуртками крою й шиття, та іншим, до чого вона належала, як цариця, усією тією знаттю, яку вона знала? Вона стане посміховиськом для тієї групи. Але для неї, яка була різниця? Головне — це її душа.

111 Головне — це твоя душа. Головне — це моя душа. Яка різниця для методиста, баптиста, пресвітеріанина, чи єдностника,

двоїчника, тринітаріанця, чи хто б то не був? Справа стосується моєї душі. Справа стосується твоєї душі. Підтверджується Боже Слово.

112 Ми бачимо, що вона, для неї не було жодної різниці, що там хто сказав, чи що її вельможі, що її друзі, якщо їй доведеться залишити усе, що було в цьому світі. Якщо Це було справжнім, вона була готова відправитися до Цього. Вона віддала б своє царство, все що завгодно. Якщо Це було справжнім, вона хотіла знайти Бога. В неї в серці щось було.

113 Ми бачимо, вона йшла пустелею. Врешті-решт, день за днем, дев'яносто днів, три місяці, — нарешті караван прибув до брами.

114 Тепер, вона прийшла не так, як багато хто з людей приходять сьогодні на зібрання. Багато хто з них приходять, і вони скажуть: “Гм, я чув, у них є; гм, хтось розповів мені, що в них було. . . Угу. Ну, я сходжу туди”. І вони присядуть всього на хвилинку. Поспостерігайте за ними. Ви побачите їх усюди. Вони скажуть: “Перше ж сказане ним слово суперечить моїм переконанням”, — у двері, їх вже нема. — “Я ніколи більше не прийду послухати іще щось”. Бачите, вони просто не досиджують. Ось як.

115 Як щодо того, коли Ісус, коли Він сидів там перед Своїми семидесятьма, і в Нього було сімдесят, і в Нього був цілий натовп? Він був визначним Мужем. “Він Пророк, — говорили вони, — галілейський Пророк”. В один з днів Він поглянув на той великий натовп тих, що стояли довкола Нього, Він сказав: “Якщо не будете їсти тіла Сина людського й пити Його Крові — не маєте в собі Життя”.

116 Ви можете уявити собі лікарів, що сиділи там — що вони сказали про того Чоловіка? “Та Він же зробить з нас вампірів. Пити Його Кров та їсти Його тіло?”

117 Він так і не пояснив це. Він не повинен був пояснювати це. Він повинен був струснути паразитів, що були навколо Нього. Замість того, щоб намагатися панькатися й заносити їхнє ім'я до книги, Він струшував їх. В Нього не було для них ніякого повторного застосування. Отож, ми бачимо, ось Він, Він сказав: “Якщо не. . .” Він так і не пояснив це.

118 Слідкуйте, ті учні сиділи завмерши. Вони не сказали нічого.

119 Я уявляю, як лікар й фарисеї сказали: “Бачите, цей Чоловік не в Своєму розумі. Він божевільний — хоче, щоб ми зараз розрізали Його тіло, та їли його, та пили Його Кров? Упир! Ну, ми, нас не вистачило б на таке. О-о, це божевілля. Цей Чоловік не в Своєму розумі”. Пішли собі.

120 Потім Він озирнувся до тих богословів, що сиділи навколо Нього — до тих семидесяти, — й Він сказав: “Що ви скажете, коли побачите Сина людського, що сходить на Небо, звідки Він прийшов?” Ті доктори богослов'я перезирнулися, сказали: “Сина людського, що сходить на Небо, звідки Він прийшов? Та ми ж

знаємо Його, ми були у хліву, де Він народився. Ми бачили люльку, в якій Його качали. Ми знаємо Його матір. Ми... Він рибалить з нами. Він полює разом з нами. Він тут у горах. Він носить таку ж одіж, як і ми, їсть їжу. І оцеї ось Син людський, — звідки Він прийшов? Він прийшов з Назарету. Для нас це занадто”. Вони пішли собі. Він, як і раніше, не пояснив Цього. Розумієте?

121 Він поглянув, і Він подивився на дванадцятьох, сказав: “Чи не хочете й ви також піти?”

122 Ось, і вони теж не могли пояснити це, але Щось ухопилося за них. Бачите, вони знали! Ось коли Петро сказав ті незабутні слова — “Господи, ми бачили, як Писання підтвердилося Тобою. Куди нам іти? Ми знаємо, що Слова Життя — в Тебе. Ти є Джерело Життя. Ми вдоволені Цим”.

123 Ісус сказав: “Я обрав вас дванадцятьох, один же з вас — диявол”. Бачите, Він не сюсюкав, не підтакував, не панькався, не поплескував їх по плечу, не охрищував їх таємно, чи щось іще.

124 Він—Він був Богом, який став тілом на землі. Він був підтвердженням Словом Бога. І ті, хто прагнув — приходили. Ті ж, хто не прагнув, не могли прийти. Сказав: “Усі, кого Батько дав Мені — прийдуть”. Як же ти можеш прийти, якщо Він не дав, не був даний?

125 Тепер, зверніть увагу, ми знаходимо, що ця цариця, врешті-решт, вона прибула. Вона не чекала, як оті люди. Деякі з тих пішли з нею.

126 Завжди є три класи людей: віруючі, удавані віруючі та невіруючі. Невіруючий підніметься й вийде; удаваний віруючий буде знаходитися поруч протягом довгого часу. Там були всі троє. Невіруючий — натовп; удаваний віруючий — група, яка відійшла останньою. Але там був істинний віруючий, який не міг Це пояснити, вони нічого не знали про Це, але вони знали, що Він є Слово. Це вирішувало всі питання!

127 Ось ми бачимо цю царицю. Вона привезла багато їжі, чимало буханців хліба й багато чого іншого. Вона привезла свої намети та інше. Вона зняла свої речі з верблюдів там на подвір'ї, на подвір'ях храму. І вона поставила свої намети, й повинна була залишатися там, доки вона не переконається, чи правильним це є, чи хибним.

128 Жодних сумнівів, вона з дня у день читала ті Писання. Вночі, — їм, мабуть, довелося рухатися вночі. Вдень, вона тоді сиділа під тими пальмами, в оазисі в пустелі, й читала, яким був Єгова, яким Він повинен бути. Тепер вона пізнає Єгову. Якщо Він був у тому мужі, вона бажала знати Його дії, вона бажала дізнатися, чи правильне це, чи ні. Тож вона уся була занурена у Писання.

129 Вона не їхала туди, кажучи: “Тепер, якщо він скаже що-небудь таке, що відрізняється від того, що каже мій священник — я просто підніму своїх верблюдів та поїду собі”. Вона мала намір залишатися, доки вона не переконається.

130 О-о, якби тільки чоловіки та жінки зробили це сьогодні! Візьміть Писання, побачте, чи для сьогоднішнього дня Святий Дух, чи ні, побачте, чи передречені оці речі на цю годину, у якій ми перебуваємо. Але вона зробила це; ось чому Ісус сказав, що її ім'я безпомилне. . . не безпомилне, але воно безсмертне. У День Суду вона підніметься й засудить Далас, штат Техас. Вона засудить Сполучені Штати, в День Суду. Бо вона від кінців світу прийшла послухати мудрості Соломонової, і, ось, тут більший, ніж Соломон. Тут воскреслий Ісус Христос у силі Свого воскресіння. Зверніть увагу.

131 І вона поставила свої намети. Я можу уявити собі той ранок, — тепер, заради дітей. Задзвонили у дзвони, просурмили в сурми, й почалося зібрання. Зібрання в них проводилися щоденно. Подумайте—но про це — їм подобалося щоденно ходити до церкви. Отож, вони, зібрання почалося, я уявляю, як цариця пройшла далеко назад й сіла. І, через якийсь час засурмили усі сурми, проспівали гімни, й усе таке.

132 Через якийсь час вийшов пастор Соломон, сів. Як увесь народ шанував його, бо вони любили його. Він був Божий слуга. І вони виходили, ніхто не говорив: “Ух! Якби він просто став *оцим*, якби він просто належав до моєї групи!” Ні. Там була тільки одна група, і то були—то були вони, отож, ось як в них було.

133 І потім ми бачимо, хтось підійшов. І перше ж, що ми бачимо — Соломон об'явив таємницю їхнього серця. Уявляю, як цариця сказала: “Тепер, одну хвилиночку”, — розумієте. — “Ого, це схоже на справжнє”. Підійшов наступний, побачила те саме. О-о, її серденько застрибало. Йі, її брав подив.

134 Отож, в неї, мабуть, була молитовна картка, й чекала. Вибачте цей вираз; але, розумієте, просто щоб вказати на дещо, розумієте. Мабуть, в неї була молитовна картка, й вона очікувала. Одного дня її молитовну картку було названо, й вона стала перед Святим Духом, який діяв через Соломона. І в Біблії сказано: “Ніщо не сховалося від Соломона”. Величний Святий Дух об'явив усе, що їй необхідно було почути; Він об'явив це.

135 А тут був Святий Дух, Його повнота в Ісусі Христі, чинив те саме; а ті фарисеї говорили: “З'яви нам ознаку. Зціли-но тут *оцього* ось чоловіка. Вчини *оце*, й скажи *оце*. А що буде з *оцим* чи *отим*?” Бачите, вони просто не розуміли.

136 Ця цариця стояла там, і в Біблії сказано, що “ніщо не сховалося від Соломона”. Він об'явив усе те, що їй необхідно було знати. Він усе розповів їй про це.

137 І коли це сталося, їй не треба було приймати чиєсь слово — вона спостерігала за цим, і вона повірила цьому. Тоді вона повернулася до зібрання, й вона сказала: “Усе почуте мною, — коли я слухала це — мене брав подив. Але усе почуте мною — це так і є; й більше за те, що я чула — це так і є”. Розумієте, то

була її черга, вона побачила це. Це сталося з нею. Вона знала, що це є справжнім. І вона сказала: “Благословен Господь Бог, Який поставив тебе Своїм слугою. Благословен. . .”

138 Що то було? Та бідолашна жінка жила там, оті всі віровчення та ідоли, та одного разу в її зголоднілому серці. . . Будь-який справжній віруючий хоче побачити Бога у дії. Якщо Він колись був Богом, Він досі є Бог. І вона побачила щось справжнє, не удаване — істинно справжнє. Ввесь залишок своїх днів вона служила Богу, бо вона побачила щось справжнє.

139 О-о, друже, ми бачили так багато — “Приєднуйся до цього віровчення, оцього мусульманського, *оцього*, — що завгодно, — прийди до *цього*, й *оцього*, *того*, й *іншого*”, — та найрізноманітніші відчуття та інші речі. Жодних сумнівів, сьогоднішній світ має прагнути чогось справжнього, побачити щось істинне. Не якась міфічна кровотеча, чи подряпини, чи олива, чи щось таке, що навіть не відповідає Писанню, але — справжнього Ісуса Христа, Який обіцяв, що Він житиме у Своему народі за цих останніх днів та чинитиме справи, які Він чинив, — те, що, як говориться у Писанні, відбуватиметься за цих днів.

140 Усі ці незначні віровчення: “Ну, розумієш, якщо ти будеш знати наше віровчення”. Бачите, ви—ви—ви озираєтеся на те, що сказав був містер Лютер — визначний муж свого дня. Атож. Так само, як деякі з оцих сімдесятип’ятирічних жінок отут намагаються виглядати на шістнадцять — озираються назад й намагаються вдягатися, немовби їм шістнадцять, обрізають свої коси, й носять шорти, й роблять. . . Кожен, хто їде, дивлячися у дзеркало заднього огляду, попаде в аварію. І ось у чому справа з сьогоднішньою церквою — вона дивиться у дзеркало заднього огляду — на те, якою вона була. Недивно, що вона попала в аварію. Ніколи не. . .

141 Павло сказав: “Я рухаюся вперед, пробиваючися до нагороди високого Покликання. Я йду вперед”. Я знаю, що містер Муді був визначним мужем, містер Уеслі був визначним мужем, рух п’ятидесятників, рух баптистів — були величними, але давайте будемо пробиватися до нагороди високого Покликання у Христі. Не дивіться у дзеркало заднього огляду — на те, що було сорок років тому. Дивіться на сьогоднішній день. Дивіться на те, що Писання обіцяє на сьогодні. Він обіцяв їм у той день, але зараз ми живемо вище того, що там. Ми йдемо далі.

142 Що якби Уеслі озирався назад і бачив те, що було в Лютера, розумієте? Але він не дивився на те, що сказав Лютер, він дивився на те, що сказав Бог. Що якби п’ятидесятники озиралися на методистів? Розумієте, де ви опинилися б? Отак от, те саме, ви організувалися й затиснули це, ви нікуди не просунетеся. Нині Дух Божий рухається за межі цього, веде Це кудись іще.

143 Щоразу, як вони роблять це — людську систему, де у вас усе оформлене подібним чином — це знову схоже на бунт Корея, як

Датан та інші захотіли набрати велику групу людей та створити там організацію. Бог сказав: “Відділися від них, Мойсею, і Я поглину їх у землі”. А то було прообразом сьогodнішньої мандрівки, — і вам це відомо, — на шляху до обіцяної країни. І ось до чого вони дійшли. Вони не могли вірити тому помазаному Божому посланню, яке рухалося вперед, і їм хотілося почати щось від себе. Так було завжди.

144 Найнеобміркованіший крок Ізраїля, вчинений ними — коли вони відкинули ласку, — у Виході 19, — і прийняли закон. І Датан — він вчинив свою найжахливішу помилку, коли сказав: “Мойсею, тут є й інші керівники, крім тебе”.

145 А—а його було підтверджено, що він був Божим проявленим Словом. Він узяв порох й обернув його на мушню. І усе, що він говорив — збувалося. І з ним був Бог. Полум’яний Стопв підтверджував, висів там над ним, та їм все одно хотілося почати щось іще. Це просто була справа рук людських.

146 Ось як відбувається сьогодні. Ось де опинилася церква. Правильно. О-о, церкво живого Бога, невже ти не хочеш побачити щось справжнє? [Громада каже: “Аміль”.—Ред.] Щось справжнє!

147 Невеличка історія перед тим, як будемо молитися за хворих. Мені подобається полювання. Моя мати, ви знаєте. . . вона. . . її мати одержувала пенсію. Вона була індіанкою з племені черокі. Я. . . і моє навернення так і не забрало любові до лісів. Я люблю їх. Ось де ти бачиш Бога. Ось де я уперше побачив Бога — там у лісах. Ось де Він зустрічається з нами. Ось де Він промовляє. Ось де зустрілися ті сім Анголів. Ви ж. . . на *Котра година, панове?*

148 Одного дня Брат Бордерз та я сиділи там, коли це (стояли) зійшло — вихор з небес, що навіть відривав каміння, просто над тим місцем, де я стояв там — те, що Він сказав, розумієте. І там, о-о, багато хто, тут десь Брат Сотман, один з. . . Террі, здається, ось тут — був там у той час. І інше — ти бачиш Його там у пустельній місцевості! Я люблю полювати. Я роблю це просто щоб розвіятися, не щоб настріляти дичини, але просто щоб побувати у лісі.

149 Я раніше полював з одним чоловіком там у Нью-Йорку, точніше, там у Нью-Гемпширі, він був хорошим мисливцем. Його ім’я було Берг. Він був англійцем. І його—його предки заснували, тобто проклали те, що звуть перевал Джефферсона, через те місце й до перевалу Керола, й розділили це у ранні дні. В ньому було також трохи від індіанців. Але він був одним з найвправніших стрільців, яких я бачив, і одним з найкращих мисливців. Ніколи не треба було турбуватися про те, щоб іти й розшукувати його — він знав, де він знаходиться. Я раніше любив полювати там на білохвостого оленя. І вони. . . І я їздив туди кожної осені й полював.

150 Він був таким хорошим мисливцем, але він був найжорстокішою людиною, яку я бачив у житті. В нього очі

були як у яшірки, й він просто. . .Ото як, знаєте, жінки сьогодні намагаються підмальювати собі очі, як у яшірок. Що ж, в нього саме такі очі й були. І, як на мене, це не схоже на людину. І тому мені—мені завжди було досить неприємно дивитися на нього. В нього був отакий слизький погляд, знаєте, зиркав тими очима по боках.

¹⁵¹ І йому подобалося бути підлим. І він стріляв оленят — це дитинча оленя, — просто щоб зробити мені боляче. І він говорив: “Ох, проповіднику, ти як і усі інші. Ти жалісливий. Якби ти не був проповідником, з тебе вийшов би непоганий мисливець”.

¹⁵² Я сказав: “Я полюю на душі, Берте”. І я сказав: “Твоя ж є загиноюлю”. Бачите?

¹⁵³ І він: “А—а, слідкуй за собою!” Сказав: “Біллі, ти нормальний, але, — сказав, — не говори мені подібних речей”. Отож, він—він стріляв тих оленят, і—і це просто завдавало мені такого болю.

¹⁵⁴ Тепер, нема нічого поганого в тому, щоб вбити оленятко певного розміру чи статі, якщо закон дозволяє це — те, що говориться у законі. Я багато років був інспектором по охороні дичини. Але, дивіться—но, Авраам вбив теля й нагодував ним Бога, тож нема нічого поганого в тому, щоб вбити оленятко, якщо закон дозволяє. Але не просто стріляти їх, кидати їх там й хизуватися цим — це неправильно, робити так — це неправильно. Отож, бачите, я просто сказав це, щоб виправдати моїх братів-мисливців тут, — щоб ви зрозуміли, що я намагаюся донести.

¹⁵⁵ Тепер, зверніть увагу ось на що — ми бачимо, що цей чоловік. . .Одного дня я поїхав туди, дружина й я були разом. А—а він зробив собі невеличкий свисток, який свистів, і був точно такий самий звук, немовби плаче мале оленятко, знаєте, їхнє слабеньке кумедне бекання. Що ж, доки. . .

¹⁵⁶ Я працював, і я не закінчив вчасно, на зібраннях, і я поїхав на полювання разом з ним. І полювання там вже йшло повним ходом, і після першого пострілу рушниць, у тій місцевості, ті білохвости. . .Гудіні у вас—у вас вважався майстром ховатися; у порівнянні з ними він аматор. І перше, що бачиш — вони усі поховалися. І якщо ночі були місячні — вночі вони паслися; або забиралися кудись попід завали кущів чи щось таке, і вони—вони не рухалися.

¹⁵⁷ Тоді почався той день, я сказав: “Берте, ти—ти ж не будеш застосовувати той свисток?”

¹⁵⁸ Він сказав: “А—а, проповіднику, ти такий жалісливий!” Сказав: “Дивися за собою”.

¹⁵⁹ І ми вирушили в дорогу, й ми поклали собі в—собі в сорочку бутерброди. І ми полювали. . .збиралися полювати десь до дванадцятої години дня, там навколо верхівок Президентських гір, а потім розійтися й зійтися. Якщо ми діставали оленя — ми запам’ятовували, де він висітиме, за день чи два ми прийдемо,

заберемо його; підвішували його. Отож, о-о, було десь чотири чи шість дюймів снігу, десь так — то був хороший час, щоб полювати по слідах. І ми пішли, дісталися десь до верхівки гори — жодного сліду, нічого взагалі. Місяць сяяв уночі, й олень. . . [Порожнє місце на півці.—Ред.]

¹⁶⁰ Берт був спереду від мене, вів, а я, таким чином, йшов за ним. І він начебто як присів, ось *так*. Сніг був сухий. І він потягнувся рукою, — я подумав, що він збирається з'їсти бутерброда, й ми на тому місці розійдемося, бо ми тоді вже були високо у горах. І він потягнувся рукою ось *сюди*.

¹⁶¹ І я почав діставати свого бутерброда, і я став підшукувати місце, щоб поставити свою рушницю. І—і я почав діставати свого бутерброда, і я озирнувся.

¹⁶² Він витяг цей свисток. Це, я подумав: “Хлопче, це брудні фокуси — робити так”. Отож, він узяв цей свисток, й поглянув на мене тими очима ящірки, зиркнув на мене. Він вклав того свистка собі до рота, ось так. І я сказав: “Берте, ти ж не зробиш таке, чи не так?”

¹⁶³ Він сказав: “О-о”, — і він просвистів ось так. І, мені на подив, десь за п'ятдесят ярдів від мене, якраз навпроти, з'явилася здоровенна олениха. Отож, олениха — це олень-мати. І ось вона — її великі карі очі, й ті нашорошені вуха. Розумієте, вона почула. Ось, вона була матір'ю, розумієте, а її дитина плакала. І тому не мало значення, чи вийдуть інші, чи ні — в ній щось було. Вона була матір'ю.

¹⁶⁴ Отож, Берт подивився ось так, і він просвистів у нього ще раз, дуже тихо. І та олениха увійшла просто до розщелини. Отож, це незвично, дуже незвично — щоб вийшла отак. І вона оглядалася, піднявши велику голову, і оглядала своїми очима все навколо.

¹⁶⁵ За хвилину, коли мисливець простягнув руку й узяв рушницю, вона уздріла мисливця. Як по-звичайному, вони зникають блискавично — ви знаєте, як швидко. Але, знаєте, вона не рухалася з місця. Вона просто стояла й дивилася на нього, повернувшись боком — повернула свою голову й дивилася. Оце так! Я подумав: “Берте, ти не зможеш це зробити”.

¹⁶⁶ Бачите, в неї це не було чимось удаваним. Вона не була лицеміркою. Вона не грала. Вона, це народилося у ній, вона була матір'ю. І той малюк, — не має значення, чи коштуватиме це їй життя, — він попав у біду, вона намагалася знайти того малюка. Він попав у біду. Вона намагалася, той інстинкт у ній, вона була матір'ю. І вона бачила мисливця. Але її думки були зайняті не мисливцем, вони були зайняті тим малюком, що попав у біду — тим оленятком.

¹⁶⁷ І ось, він зняв запобіжника на цій гвинтівці калібру тридцять нуль шість. О-о, він вбивав з першого пострілу. Він направив ту гвинтівку. Я—я просто мусив відвернутися. Я не міг від цього

втриматися. Я—я не міг на нього дивитися. Подумав: “Ще мить, і він проб’є її вірне серце; намагається знайти свого малюка, — він у біді, — знає, що той мисливець лежить там у кушах”. І він прострелив би те вірне серце там наскрізь, тією восьмигранною кулею. І я—я. . . Він був таким вправним стрільцем. Він прицілився. Я подумав: “Я просто не зможу витримати дивитися на це”. Я повернувся спиною.

І—і я—я сказав: “Господи, допоможи йому, щоб він не зробив цього”.

168 Мене—мене узяв такий жаль. Та бідолашна мати стояла там, шукала свого малюка, і я знав, що в неї це не було удаваним. Вона була матір’ю. В будь-який інший момент вона втекла б. Вона б не піднялася, а ми пройшли б повз те місце. Але у ній дещо було.

169 І я чекав, і я чекав, а рушниця так і не вистрілила. Що ж, я задавався питанням: “В чому ж справа?” І я почекав, потім я дуже повільно повернувся. І я побачив, що олениха досі стояла там, дивилася на нього. І я поглянув на цівку рушниці, вона рухалася ось так. Він просто. . . він намагався втримати ціль на мушці, й не міг.

170 Він кинув рушницю на землю й поглянув на мене, і ті великі очі стали іншими. Сльози котилися по його щоках. Він схопив мене за холошу штанів, він сказав: “Біллі, приведи мене до того Ісуса, про якого ти розповідаєш”.

171 Що—що то було? Він побачив дещо справжнє. Розумієте? Тая самка оленя повинна була проявити вірність, справжню вірність, яка змусила жорстокосердного мисливця там. . . у якого було найпідступніше серце, яке я бачив коли-небудь. То сталося не завдяки проповіді, яку я проповідував. То було те, що він побачив — дещо справжнє. Воно не було награним. Воно не було підробкою. То була істинна мати, яка шукала свого малюка, і це й привело його до Христа. Зараз він дякон у тамтешній церкві, чудовий Християнин, — бо він побачив щось таке, що не було награним. То не було удаване вірування. То було справжнє.

172 О—о, брате, сестро, якби оцій ось церкві, якби оцим людям сьогодні, якби тобі й мені! Існує дещо справжнє, не удаване. Можливо, ви бачите, як хтось рисується, але існує й справжнє. В людині є щось таке, що змушує її жити для Бога. Брате, сьогодні існує істинний Святий Дух, це не удаване. Отож, це є істинне.

173 І хто з присутніх тут хотів би бути настільки ж Християнином і настільки ж вірним Христові, — смерть, переслідування, все що завгодно, — ви хотіли б бути настільки ж Християнином, настільки та олениха була матір’ю? Ви хотіли б, ви хотіли б стати такими? Я прагнув би стати таким-от Християнином. Це ж як ота учорашня жінка-сирофінікіянка була отакою-от Християнкою. Оця цариця, про яку ми говоримо сьогодні, була отакою-от

Християнкою; коли вона побачила щось справжнє — вона була готова. Боже, допоможи нам сьогодні прийняти щось справжнє — Христа.

Схилимо наші голови всього на хвилинку, коли будемо молитися.

174 Тепер я хотів би знати, сьогодні ввечері в цьому будинку, чи буде... чи буде тут хто такий, — поки ви у повній тиші, — чи буде тут хто-небудь такий, що хотів би, й не знає Христа як свого особистого Спасителя, і ви хотіли б знати Його як свого Спасителя, — ви піднімете свою руку? Один, два, три. Благословить вас Бог. Благословить вас Бог. Благословить вас Бог. Благословить вас Бог. Благословить вас Бог.

175 Я хотів би знати, чи знайдеться тут сьогодні ввечері хто-небудь такий, що вважався Християнином, може, член хорошої церкви, з чисельного зібрання, та все ж глибоко в своєму серці ти знаєш, що в тебе в серці нема Християнства, що народилося в ньому. Подібно як ота мати, олениха, народилася, щоб бути матір'ю; вона й була матір'ю, від початку до кінця. І ти хотів би бути справжнім Християнином, подібно як ота матінка-олениха була матір'ю; чи піднімеш ти свою руку, чи скажеш: “Помолися за мене, Брате Брангаме”? Благословить вас Бог. Благословить вас Бог. Усюди, вгорі на балконах — я бачу вашу руку.

176 Небесний Отче, навряд чи я знав, того холодного листопадового дня, стояв там по вуха в снігу, мокрий — побачити, як той чоловік лежав там, — як я говорив з ним, тримав його за руку, плакав з ним, але розповів йому про Біблію та усе інше. І він сказав: “О-о, мабуть, ти правий”. Але побачити, що Тобі довелося послати щось настільки справжнє, що цілком відповідало природі, що—що він—він просто не міг не побачити, що існує дещо справжнє. І нині, Господи, він Твій слуга.

177 Зараз, сьогодні ввечері тут є чимало. Деякі підняли свої руки. Отче, що вони ніколи не були Християнами, й вони хочуть ними стати. Боже, просто не дозволь їм стати кимось із цих — просто побігти й приєднатися до церкви, чи прийняти якусь форму, чи вірвання, чи хрищення. Але нехай це народиться в них у серці — Христос.

178 А ті, хто приєднався до церкви, вони, вони шукають, Господи, мабуть, як ота жіночка, цариця, про яку ми говорили. Вона—вона чогось прагнула. І—і вони, Господи, прагнуть теж. І коли вона побачила щось справжнє, що ототожнило Бога у людських істотах, вона тоді була готова. І вона сказала: “Благословен Господь Бог Ізраїлев!” Вона не хотіла мати більше нічого спільного з поганськими формами.

179 І, Отче, багато хто з присутніх сьогодні, безумовно, перебувають в такому самому стані. Якби вони просто змогли побачити дещо справжнє! І Ти, коли Ти був тут у цьому світі, сказав нам те, що відбуватиметься за цього дня. Нам сказано, що

Ти є такий самий вчора, сьогодні й навіки. І нам відомо, як Ти був ототожнений, і як фарисеям не вдалося це побачити. Господи, тим самим групам сьогодні не вдається це побачити, через те, що належать до церкви, приєднуються, мають певні форми віровчень й таке інше. Їм, їм не вдається узріти Месію, величного Святого Духа, що ототожнює Себе через людей, як Ти обіцяв, що Ти будеш робити.

¹⁸⁰ Даруй у цей вечір, Господи, щоб кожен з цих усвідомив та побачив Твою Присутність. І нехай це западе їм у серце, цей текст: “Тут сьогодні ввечері більший, ніж Соломон”, — це Ісус Христос, воскреслий Божий Син, готовий прийти, й повернути, й оновити серця, й вкласти у них переживання народження від Бога. Точно як ота мати-олениха, — те, до чого вона не мала жодного відношення, — за Божою благодаттю її було обрано бути оленихою, її було обрано бути матір’ю, й вірною матір’ю. А Ти сказав нам, що нас було “обрано перше закладин світу”.

¹⁸¹ Я молю, Боже, щоб Ти дав кожному з тих, хто має у своєму серці оте спонукання, як ота жіночка, віднайти Бога, — щоб сьогодні ввечері там сталося дещо справжнє, що вони побачать, й послужитимуть Йому. “Тут бо більший, ніж Соломон”. Ми прохаємо в Ім’я Ісуса. Амінь.

¹⁸² Тепер, з пошаною, у тиші, якраз перед тим, як будемо приходити до вівтаря. Будь ласка, ніхто не ходіть. Просто побудьте хвилинку у глибокій пошані. Це є урочиста година, урочиста хвилина. Приймаються рішення. Багато хто підняли свої руки. Я вірю, що ви, коли сказали це, були глибоко ширі у цьому.

¹⁸³ Тепер, ви чули про Біблію, ви чули про Ісуса, ви чули, що Він є Божий Син. Вас вчили, що Він воскрес, і вас навчено, що Він є такий самий вчора, сьогодні й навіки.

¹⁸⁴ Тепер, цей Святий Дух, про якого ми говоримо — це Ісус Христос? Звичайно ж, це Він. Розумієте, Він є Бог, відомий як Бог — Дух Святий. Це не ще один Бог, це той самий Бог. Отець, Син і Дух Святий — це не три Боги, це три атрибути одного й того самого Бога, розумієте, точно той самий Бог у трьох формах. Розумієте, інакше кажучи, такі немовби як три служіння, знаєте; коли Він служив як Отець, а потім як Син. Це Бог, який сходить, перетворюється з Того, Якого не можна було торкатися (навіть якщо торкнутися гори — повинні були померти), що нам можна помацати Його у тілі.

¹⁸⁵ А нині Він у вас. Він освятив вас Своєю Кров’ю, щоб Йому жити у вас. “Того дня ви пізнаєте, що Я в Отці, Отець у Мені, Я у вас, і ви у Мені”. Розумієте? Це Бог над нами, Бог з нами, Бог у нас. Розумієте?

¹⁸⁶ І сьогодні ввечері це Христос, Святий Дух. Він є такий самий. А ви є... Він є виноградна лоза, ви ж — галузки. Майте віру в Нього. І якби Він у цей вечір позначив Себе, що перебуває поміж нами!

187 Тепер, якби Він з'явився тут з рубцями, то була б людська істота, то тіло. Це під силу підробити кому завгодно, людина може знівечити себе. Чи, можливо, ми не знаємо, як виглядав Ісус, в нас просто є плід уявлення малярів, психологія цього, як Він виглядав — в Гофмана було одне, у Солмана — інше, і як багато ще!

Але як же ви впізнаєте Його? Це буде Його Життя.

188 Бо якби тут з'явився якийсь чоловік зі слідами від терня на своїй руці й чимось іще, то був би самозванець; бо коли Ісус прийде Сам, кожне око побачить Його, кожне коліно схилиться, й кожен язик визнає це. Жодних сумнівів.

189 Але Його Дух тут, розумієте. І якщо ми просто дозволимо своєму розуму влитися у Його. “Нехай той розум, що був у Христі, буде у вас”. Він є Слово, і в Біблії сказано: “Слово Боже”. Щодо цього, кому з вас відомо, що Ісус був Словом? В Біблії, Євреям 4, в Біблії сказано: “Воно є гостріше за меча обосічного й розпізнає думки серця”. Тепер, це те, що було в Соломоні (Слово, Бог), ось чому він міг розпізнавати їхні думки. Це було в Ісусі, розумієте. Це те, що зараз перебуває тут, та сама Річ.

190 Тепер, ті, хто знаходиться там. Я не збираюся викликати ніяку молитовну чергу, бо я зроблю поклик до вітваря. Тут можуть бути такі, хто ніколи не був на жодному з зібрань. Я не бачу в цьому приміщенні жодної людини, яку я—яку я знаю.

191 Хтось розповідав мені, що учора ввечера було названо близько тридцяти чи більше. Чи усвідомлюєте ви, що одного разу жінка торкнулася Його одержі, й Він повернувся, й сталося те саме, і—і з Нього вийшла сила — з Нього, Сина Божого? Але Він сказав: “Ви чинитимете більше за це, бо Я йду до Батька”.

192 Тепер, ви просто вірте й майте віру, кожен з вас, усюди, на цих ношах, розкладушках, де б ви не були. Вірте! Не думайте, що ви безнадійні.

193 Тепер, якби я міг вас зцілити, я зробив би це, але я не можу зцілити вас. Я міг би покласти на вас руки, і я маю намір зробити це кожному, в кого є оті картки. І картки роздаються щоденно. Отож, я маю намір зробити це, але це, це, це просто щоб засвідчити, що я вірю разом з вами.

194 Але, дивіться-но, чому б вам просто не торкнутися Його? В Біблії сказано: “Він є Первосвященик, — саме зараз, — якого можна торкнутися відчуттями наших слабостей”. Це правильно? Що ж, якщо Він є Первосвящеником, тоді, певно ж, Він діятиме так само, як Він діяв тоді. Хіба не так? Жодних сумнівів, Він діятиме так само, як Він діяв тоді. Гаразд, тепер, торкніться Його вірою.

195 Тепер, Небесний Отче, це зібрання — Твоє. Але я навчав сьогодні ввечері про те, що ця жіночка побачила щось справжнє, коли вона узріла на Соломоні той дух розпізнавання. І ми, Господи, певні того, що Твої Слова є правдиві. Ти сказав, що якраз

перед Приходом це повернеться знову, подібно як було за днів Содому; і Ти був такий самий вчора, сьогодні й навіки. Справи, які чинив Ти, ми чинитимемо також. І сьогодні ввечері Ти є Первосвященником, якого можна торкнутися відчуттями наших слабостей. Скільки ж нам потрібно ще?

¹⁹⁶ Скільки ж треба було тим євреям, щоб побачити, що Він був Пророком? Діва зачала, й усі ці речі, але, вони, їхні віровчення засліпили їх.

¹⁹⁷ Господи, тут є такі, що приїхали, подібно, може, не з Шеви, але вони з'їхалися з багатьох місць. Я молю, Боже, щоб Ти сьогодні реально позначив Себе. І потім познач Себе у них, як позначився того дня інстинкт тієї матері у тій оленисі. Ми Твої, Отче. Проговори через нас, в Ім'я Ісуса. Амінь.

¹⁹⁸ Тепер, я хочу, щоб ви мали віру й вірили, кожен з вас, усюди. І просто моліться. Тепер, не. . . Просто дивіться й моліться зараз, і просто вірте. Розумієте, це, можливо, Святому Духові, можливо, не буде вгодно зробити це. Якщо Йому не буде вгодно, я буду скликати молитовну чергу. Але просто будьте там. Хто-небудь там, навіть якщо ви. . . Мені не потрібні ті, що з молитовними картками. Просто—просто хто-небудь, просто—просто моліться. Звичайно ж, я не знатиму, але ви просто моліться й дивіться. Просто кажіть: “Господи Ісусе, я знаю, що той чоловік не знає мене. Йому нічого про мене не відомо, але я знаю, що я вірю”.

¹⁹⁹ Ваша віра є несвідома. Не натискайте зараз, або, не перестрибуйте. Ви відскочите від неї. Вона є просто з вами. Просто розслабтеся й вірте. Тепер просто вірте, майте віру. [Один брат у зібранні прорікає напучування.—Ред.] Амінь. І будьте поштиві, просто майте віру, просто вірте. Часом ваша віра є несвідомою — в вас вона є, а ви й не знаєте цього. В тієї жіночки вона була; вона не знала цього.

²⁰⁰ Хто з вас бачив фотографію того Ангола Господнього, оте Світло? Це, це було заснято тут у Техасі. Сьогодні це фотографують по цілому світу.

²⁰¹ Але що ви думаєте, добродію? Сидите отут у кутку, ви вірите? Здається, ви дивилися з таким прагненням. У вас багато чого не в порядку. У вас ускладнення, багато чого іншого. Зараз, коли я сказав це, до вас прийшло дуже незвичне відчуття, адже так? Якщо це так, підніміть свою руку. Тепер, я з вами абсолютно незнайомий, я не знаю вас. Правильно. Знаєте що? Те Світло зупинилося просто над вами. Бачите? Ось що ви відчули — таке дуже приємне відчуття. Розумієте, я спостерігав за тим, як Він підійшов.

²⁰² Тепер, так, ви ось тут, ви хочете, щоб за вас помолилися, перш ніж ви залишите це приміщення. Якщо Бог об'явить мені, яка у вас хвороба, — а ви сидите там, я ж — отут, — чи повірите ви, що то є Бог? Це грижа — одна з ваших великих проблем. Правильно. Адже правильно? Якщо Бог оповість мені, хто ви, як вас звати, — у

вас зараз добрий контакт з Ним, — ви повірите, що я Його пророк, тобто, Його слуга? Прошу пробачення, це є камінь спотикання для багатьох, розумієте. Ви вірите цьому? Вас звати містер Стурджен. Якщо це правильно, підніміть свою руку. Вірте цьому й уздоровтеся.

203 Отам ззаду сидить одна темнокося леді, якраз отут у проході. Так, ви. Ви здивувалися, коли це було сказано. Тепер, якраз у цей момент ви починаєте відчувати таке трохи незвичне, розумієте, щось таке дуже приємне навколо вас. Якщо хто-небудь подивиться, якщо зможете побачити Це — таке немовби як бурштинового кольору Світло, яке сходить на цю леді. Тепер, що у неї за проблема — в неї головні болі, які дуже сильно дістають її. Правильно. Якщо це правильно, підніміть свою руку ось так. І я ніколи в своєму житті не бачив її. Це правда. Це так. Її дістають головні болі, немовби як мігрень, але вони залишать вас. Амінь. Вірте цьому. Тепер. . .

204 Отам просто поруч з вами сидить чоловік, і він дивиться на мене так широко, і те Світло рухається просто до нього. І цей чоловік страждає від хвороби очей. Але якщо він повірить, Бог зцілить очі та уздоровить їх. Ви вірите? Гаразд. Я ніколи в своєму житті не бачив вас. Я бачу вас уперше.

205 Слухайте—но, той молодик, що сидить отам поруч з вами, також, він страждає на хворобу голови. Правильно. Правильно. Я ніколи в своєму житті не бачив цього чоловіка. Бог знає це, бачите. Гаразд, вірте.

206 Поруч з вами сидить чоловік в окулярах, дивиться ось сюди. Так, ви носите окуляри, але насправді не в цьому ваша проблема. У вас щось негаразд з вашою спиною, і ви хочете, щоб за це помолилися. Якщо це так, помашіть своєю рукою. Гаразд.

207 Той молодик, що сидить поруч з вами отам, поруч з вами. Він переніс чимало бід — той молодий чоловік. Так, добродію, у червоній краватці — у вас було багато проблем у вашій родині й таке інше. Ваша дружина така немовби як нервова, і ви також страждаєте від внутрішньочерепного тиску. Це є ТАК ГОВОРІТЬ ГОСПОДЬ. Це є правда. Це так. Ви просто вірте. Не сумнівайтесь, але вірте.

208 Отут ось сидить жінка. Хіба ви не бачите, як оте Світло пройшло туди й зупинилося там? Вона страждає від хвороби ока й сечового міхура. О-о, вона прогавить Це. Господи Боже, допоможи мені. Її звати міссіс Чемберс. Вірте всім своїм серцем, міссіс Чемберс. Підніміться на ноги. Підніміться, щоб люди побачили, хто ви. Я незнайомий, ніколи в своєму житті не бачив її. Так. Нині цьому прийшов кінець. Ісус Христос уздоровляє вас.

209 Тепер, якщо це не Ісус Христос, такий самий вчора, сьогодні й навіки, то де ж Він? Чи обіцяв Він робити це? Усі, хто вірить цьому, підніміть свою руку. Гаразд.

210 Чи хочете ви бути справжніми Християнами, — ті, хто піднімав свою руку хвилину тому, — подібно як ота мати-олениха була цим? Поки Святий Дух тут, і помазання перебуває на усіх нас, чому б вам просто не пройти вперед, й підійти, стати отут біля вітваря, всього на хвилинку. Якщо ви шукаєте в Бога спасіння, ви підійдете сюди, підійдете сюди до цього вітваря й побудете тут зі мною всього хвилинку? Піднімайтеся. Ось так. Правильно. Благословіть вас Бог. Хто-небудь у зібранні, де б ви не були — ви прийдете? Правильно. Підходьте просто зараз — ті, хто хоче віднайти Христа.

211 Ти ніяк не опишишся ближче до Нього, доки не зустрінешся з Ним. Він тут. Він ототожнився — дещо справжнє. Ви приєдналися до церкви, — багато хто з вас, теперішні члени церкви, — ви приєдналися до церкви, але це все, що у вас було — ви хочете побачити щось справжнє. Адже саме так й ототожнив Себе Ісус Христос!

212 Погляньте на цю дитинку, що йде сюди, плаче, сльози котяться по її обличчю. Недивно, вони ніжні. Вони не тягалися будь-де. Іще одна йде по проході, іще одна ззаду, йде — малі дітки, в той час як дорослі прогавили своє. Невже ви не прийдете? Підходьте зараз сюди й ставайте біля вітваря. Ви, церковні члени, ви, хто хоче одержати Христове переживання у своєму серці — невже ви не прийдете сюди? Якщо Він знає ваше серце, і вам відомо, що ви не могли б сховати це — невже ви не прийдете зараз й не станете тут, перш ніж ми рушимо далі. Проходьте сюди, ставайте тут задля слова молитви. Ви зробите це?

213 Прийдіть, виявіть, станьте за Нього. Станьте за Нього. Якщо зараз ви посоромитесь Його — Він посоромиться вас там.

214 Пам'ятайте, Він тут. В Писанні говориться, що оце ось відбуватиметься, і ось Він ототожнює Себе як присутнього тут. Якщо ти член церкви й не знаєш Христа як реальне переживання, чи не прийдеш ти у цей момент? Отож, я не дуже-то здатний переконувати людей. Єдине, що я можу сказати — говорити вам Правду, і якби Христова Присутність плюс Його Слово проявилися.

215 Вгорі на балконі — ті, хто піднімав свої руки; сестро, брате, якщо ви хочете зійти вниз — ми тут почекаємо. Сходьте й збирайтеся біля вітваря, просто для слова молитви. Нехай цей світ знає, нехай Ісус знає, що ви, що ви не соромитесь, ви хочете бути справжніми Християнами. Ви прийдете, поки ми почекаємо хвилину чи дві?

216 Церковний член, теплуватий, відступнику — ти прийдеш, станеш тепер поруч з ними? Проходьте сюди й ставайте поруч, — ви, в кого нема, якщо у вас нема такого-от переживання з Богом, що ви народилися у Царство Боже.

217 Що ви хочете побачити ще? Пам'ятайте, я кажу вам в Ім'я Господа, якщо ви вважаєте мене Його слугою, — це є останній

знак, який побачить церква, згідно Писання. То було останнє, що здійснилося перед очима Авраама перед тим, як з'явився обіцяний син. Ми ж — царське Насіння Авраама, і Ісус обіцяв царському Насінню побачити те саме, що побачив Авраам, якраз перед тим, як було спалено поганський світ. Не збочуйте заради чогось іншого. Сатана намагається змусити вас не помічати. Прийдіть зараз, поки. . .

Із ран Спасителя тече
Струмком святая Кров;
Прощення всім вона дає,
До Нього хто прийшов.
Вмираючий злодій з радістю узрів
Те Джерело в той день;
Отак і я, брудний, як він,
Все ж змию геть гріхи.

218 Невже ви не прийдете й не приймете це зараз? Я почекаю всього хвилинку — може, прийде іще хто-небудь і стане тут для молитви.

219 Тепер я збираюся попросити служителів тут, братів, підійти й стати зі мною навколо, поки ми будемо молитися; і служителі там, які мають зацікавленість, й декотрі з цих людей, з ваших сусідів, які придуть до вашої церкви чи—чи що-небудь таке, — що ви зацікавлені в—в тому, щоб душі приходили до Христа, і ви вірите, що це є Ісус Христос.

220 Тепер, пам'ятайте, я не Ісус Христос. Я ваш брат, грішник, спасений благодаттю. Я такий, як і ви. Але це є Ісус Христос — Святий Дух, що перебуває тут з нами, додержує Своє Слово. Він не зобов'язаний це робити, але Він обіцяв, що Він робитиме це. Ісус не зобов'язаний був уздоровлювати хворих, але в Біблії сказано: “Він чинив це, щоб могло здійснитися те, що було обіцяне про Нього”.

221 Тепер, нас не цікавить назва церкви, до якої ви належите; якщо ви вірите, що Ісус Христос присутній тут, ви вірите, що існує переживання нового народження, хрищення Святим Духом.

222 Служителі, підходьте сюди, ставайте серед цих людей. Ставайте просто поміж ними, покладайте на них руки. Ми піднесемо за них молитву. Я попрохаю наше зібрання всього декілька хвилин побути в якомога більш глибокій пошані. Звідки нам знати, що вчинить Святий Дух! Ось так, підходьте, змішуйтеся з людьми. Ставайте поміж ними, кожен.

223 Тепер, пам'ятайте, єдине, що ви можете зробити — прийняти те, що Він обіцяв вам. Ви бачили реальність воскресіння Христового?

224 Тепер я збираюся попросити зібрання на хвилинку піднятися, у повазі й пошані до них. Зараз, кожен з вас, вірте. Визнавайте усе,

що ви вчинили, — це все, що ви в змозі зробити, — й тоді прохайте Бога пробачити вам. І прийміть Це, вірте Цьому. Тепер, нехай кожен молиться як уміє.

²²⁵ Наш Небесний Отче, ми приходимо до Тебе з душами у покаянні. Як глибоко запала ота невеличка розповідь про ту мати-олениху, що люди захотіли зробити щось, тобто, побачити щось справжнє, подібно цариці Півдня, яка прийшла від кінців світу послухати мудрості Соломонової. А тут більший, ніж Соломон — Спаситель людства, Ісус Христос Назарянин! Спаси їх, Отче. Пробач їхні гріхи. Обмий їхні душі у Крові Ягняти й дай їм пережити Християнське народження. Ніяка інша тварина, ніхто інший не міг би вчинити цього — тільки мати-олениха. Ось ким вона була. Дай нам нині те переживання, Господи, переживання нового народження у Царство Боже, поки Святий Дух тут. Даруй це, Господи. Даруй це, Господи.

²²⁶ Тепер заплюште свої очі, підніміть свої руки, й кажіть, визнавайте, кажіть: “Господи Ісусе, нині я вірю. Прийми мене таким, який я є. Я не можу зробити нічого більше. Уздоров моє хворе тіло. Прийми мене, Господи. Я вірю, що Ти тут, Святий Дух тут ототожнює Себе. Спаси мене Твоєю благодаттю, Господи. Ось усе, що я можу зробити. Через Ім’я Ісуса Христа!”

Брате Гранте, ти проведеш нас у молитві?

Нині тут Більший, ніж Соломон UKR64-0306
(A Greater Than Solomon Is Here Now)

Це Послання, яке Брат Вілліам Марріон Брангам виклав англійською мовою у п'ятницю ввечері 6 березня 1964 року в храмі Соул Гарбор у Даласі, штат Техас, США, було перенесено на папір та надруковано англійською без скорочень. Цей український переклад видається й розповсюджується *безкоштовно* видавництвом "Voice Of God Recordings".

Видання цієї книги стало можливим завдяки добровільним пожертвам віруючих.

UKRAINIAN

©2010 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Адреса для тих, хто бажає написати нам листа російською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

англійською:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org